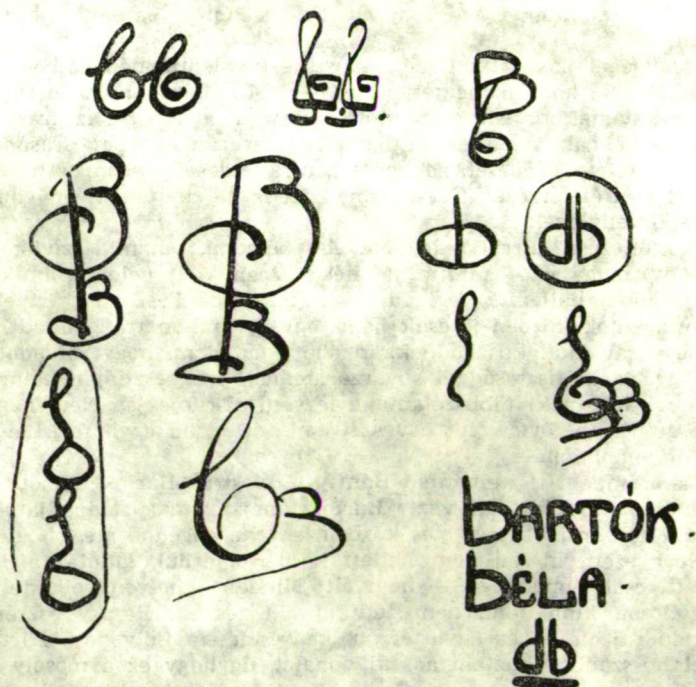

úgy, hogy a ráncolódást nem követték az arc többi izmai, amelyek ilyenkor együtt-mozdulnak. Nos, nem akarom folytatni a dolgot: négy-öt különböző kifejezés került így reá az arcra és egyszerre a rajz élt. — Nos, valami ilyenféle történt velem a Bartók-képek festése közben is: persze akarva-tudottan nem lehet ezt csinálni, hiszen néha egy milliméter tört része megváltoztatja az egész kifejezést, hanem úgy történnek a dolgok, hogy: „ezt a vonalat egy kicsit lennebb, ezt a foltot kissé halványabbra” stb. Emlékszem például, hogy az egyikén akkor hagytam abba a kezek festését, amikor szikrázni kezdtek, sőt — nem bánom, ha meg is mosolyognak érte —, amikor zongoramuzsikát, sőt pontosabban a „Mese a kis légy”-ről zümmögését hallottam. A lobbanó tekintet mellett a csukott száj hallgat. Sok más ilyen — magam is csak utólag észlelt — ellentét szövi át a kifejezést. De ezzel talán át is léptem az illendő vallomás határát.

Mit mondhatnék végül még Bartók-képeimről? Azt hiszem Weöres Sándor bárátomnak kell igazat adnom. Nézte egyik képemet s nagyjából ilyenfélét mondott: miért festetted Bartókot zongorázás közben, zenével átítatva, miért nem egy üres szobában, amint szorongva ül egy fal melletti széken s néz — nem valahová, hanem magába, vagy a semmibe.

Lappang bennem a vágy, hogy még egyszer megfessek Bartókot, nyilván azért, mert eddigi képeimet nem érzem véglegesnek.

BARTÓK TOLLPRÓBÁI